Diumenge 27 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 10,2-16): En aquell temps, atansant-se els fariseus, li preguntaven, temptant-lo, si és lícit a un marit acomiadar la muller. I ell, responent, els digué: «Què us manà Moisès?». I ells digueren: «Moisès va permetre escriure el libel de repudi i repudiar». Però Jesús els digué: «Per la duresa del vostre cor us va escriure aquest precepte. Però des del principi de la creació els feu home i dona. Per això deixarà l'home el pare i la mare i s'unirà a la seva muller, i seran els dos en una sola carn; i així ja no són dos sinó una sola carn. Per tant, allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi». I a la casa novament els deixebles li preguntaren sobre això. I els diu: «Qualsevol que acomiada la seva muller i es casa amb una altra, comet adulteri contra aquella. I si ella acomiada el seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri».

I li presentaven uns infants perquè els toqués; però els deixebles els renyaven. I veient-ho Jesús, es disgustà, i els digué: «Deixeu que els infants vinguin a mi, i no els ho impediu; perquè dels tals és el regne de Déu. En veritat us dic: qui no rebi el regne de Déu com un infant, no hi entrarà». I abraçant-los, els beneïa imposant-los les mans».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi»

Mn. Fernando PERALES i Madueño
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui, els fariseus volen posar novament Jesús a prova plantejant-li la qüestió del divorci. En lloc de donar una resposta definitiva, Jesús pregunta als seus interlocutors sobre el que diu l'Escriptura i, sense criticar la Llei de Moisès, els fa comprendre que és legítima, però temporal: «Per la duresa del vostre cor us va escriure [Moisès] aquest precepte» (Mc 10,5).

Jesús recorda allò que diu el Llibre del Gènesi: «Des del principi de la creació [Déu] els feu home i dona» (Mc 10,6; cf. Gn 1,27). Jesús parla d'una unitat que serà la Humanitat. L'home deixarà els seus pares i s'unirà a la seva muller, tot essent un amb ella per formar la Humanitat. Això representa una realitat nova: Dos éssers formen una unitat, no com una "associació", sinó com a procreadors d'humanitat. La

conclusió és evident: «Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi» (Mc 10,9).

Mentre veiem el matrimoni com una associació, la indissolubilitat resultarà incomprensible. Si el matrimoni queda reduït a interessos associatius, llavors es comprèn que la dissolució aparegui com a legítima. Parlar de matrimoni, en aquest cas, és abusar del llenguatge, puix es tracta només de l'associació de dos solters que desitgen fer més agradable llur existència. Quan el Senyor parla de matrimoni està dient una altra cosa. El Concili Vaticà II ens recorda: «Tant per al bé dels esposos i dels seus fills com per al bé de la societat, aquest lligam sagrat no depèn de l'albir humà. Sinó que és Déu mateix l'autor del matrimoni, el qual l'ha dotat de valors i de fins múltiples, tots ells d'una importància extrema per a la continuïtat del gènere humà» (Gaudium et spes, n. 48).

De retorn a casa, els Apòstols pregunten per les exigències del matrimoni, i seguidament té lloc una escena afectuosa amb els infants. Ambdues escenes es relacionen. El segon ensenyament és com una paràbola que explica com és possible el matrimoni. El Regne de Déu és per aquells que es fan com infants i accepten de construir quelcom nou. Igualment el matrimoni, si hem captat bé el que significa: deixar, unir-se i esdevenir.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Quan penso en les llars cristianes, m'agrada imaginar-les lluminoses i alegres, com va ser el de la Sagrada Família» (Sant Josepmaria)

- «Els nens paguen també el preu d'unions immadures i de separacions irresponsables: són les primeres víctimes. Sofreixen els resultats de la cultura [egoista] dels drets subjectius» (Francesc)

- «'L'íntima comunitat de vida i d'amor conjugal, establerta pel Creador i estructurada amb lleis pròpies, es funda en l'aliança matrimonial, és a dir, en un irrevocable consentiment de persones' (Concili Vaticà II). Ambdós es donen totalment i irrevocablement l'un a l'altre. Ja no són dos, sinó que formen una sola carn. L'aliança contractada lliurement pels esposos els imposa l'obligació de mantenir-la una i indissoluble. 'El que Déu va unir, que l'home no ho separi' (Mc 10,9)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.364)